

Δ 137 / 2009

07.07.2011

3159

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL ORADEA
- SECTIA COMERCIALĂ, DE CONTENCIOS
ADMINISTRATIV ȘI FISCAL -
Dosar nr. /111/CA/2009

DECIZIA NR.973/CA/2011 - R

Ședința publică din 2011

PREȘEDINTE : _____ - judecător
JUDECĂTOR : _____
JUDECĂTOR : _____
GREFIER : _____

Pe rol fiind soluționarea recursului în contencios administrativ declarat de pârâta **Direcția Generală a Finanțelor Publice Bihor** cu sediul în Oradea, Str.D.Cantemir nr.2B, județ Bihor, în contradictoriu cu intimata reclamantă **SC SA** cu sediul în Oradea, nr. _____, județ Bihor, **împotriva** sentinței nr. _____/CA din 13.12.2010 pronunțată de Tribunalul Bihor în dosarul nr. _____/111/2009, având ca obiect **pretenții**.

La apelul nominal făcut în cauză se prezintă intimata reclamantă **SC SA** Oradea prin avocat _____ în baza împuternicirii avocațiale emisă de Baroul Bihor - Cabinet individual, lipsă fiind recurenta pârâtă.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei învederându-se instanței că recursul este scutit de plata taxei de timbru, precum și faptul că intimata reclamantă a depus la dosar în data de 17.05.2011 întâmpinare, după care :

Reprezentantul intimatei reclamante nu are alte excepții, probleme prealabile sau cereri de formulat.

Instanța, califică întâmpinarea ca fiind note de ședință și, nefiind alte excepții, probleme prealabile sau cereri de formulat, consideră cauza lămurită și acordă cuvântul asupra acesteia.

Reprezentantul intimatei reclamante solicită respingerea recursului ca nefondat, hotărârea instanței de fond fiind legală și temeinică. Controlul efectuat în anul 2007 a fost cu privire la perioada 2001 - 2002. Împotriva raportului s-a formulat contestație, care a fost admisă în anul 2009 și s-a dispus anularea actelor și reefectuarea unui nou control. Drept urmare a intervenit prescripția dreptului de a mai stabili obligații fiscale față de aceeași perioadă, controlul anterior nemaicontând, față de faptul că a fost anulat. Faptele au fost sub imperiul OG 70/1997, iar controlul avea deja la bază OG 92/2003, cu cheltuieli de judecat.

CURTEA DE APEL,
DELIBERÂND:

Asupra recursului în contencios administrativ de față, constată următoarele :

Prin sentința nr. 1033/CA din 15.12.2010 pronunțată în dosarul nr. 1032/111/2009 Tribunalul Bihor a admis în parte cererea formulată de către reclamanta SC MECORD SA, împotriva părâtei DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE BIHOR Activitatea de inspecție fiscală și Serviciul de soluționare contestații. A dispus anularea Deciziei nr. 1033/23.07.2009 emisă de pârâta DGFP Bihor - Serviciul de soluționare contestații și în consecință dispune anularea Raportului de inspecție fiscală nr. 1033/23.07.2009, a Dispoziției de măsuri nr. 1033/23.07.2009 și a Deciziei de impunere nr. 1033/23.07.2009. A obligat pârâta să restituie reclamantei suma de 1033 lei reținută în temeiul Deciziei de impunere nr. 1033/23.07.2009. A obligat pârâta să achite reclamantei suma de 1033 lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

Pentru a pronunța astfel, instanța de fond a avut în vedere următoarele :

În perioada 14, 15, 19, 20 dec. 2005, 17 – 31 ianuarie 2006, 06 – 28 februarie 2006, 06 – 24 martie 2006 și 28 – 30 mai 2007, reclamanta a fost supusă unei prime inspecții fiscale, finalizată prin raportul de inspecție fiscală nr. 1033/31.05.2007. În baza raportului de inspecție fiscală s-a emis Decizia de impunere nr. 1033/31.05.2007 prin care au fost stabilite următoarele obligații fiscale: impozit pe profit 1033 lei și majorări de întârziere aferente în sumă de 1033 lei, precum și TVA în valoare de 1033 lei și majorări de întârziere de 1033 lei.

Prin Decizia nr. 1033/24.09.2009, în urma soluționării contestației reclamantei împotriva raportului de inspecție fiscală și a deciziei de impunere, a fost desființată parțial Decizia de impunere nr. 1033/2007, respectiv pentru impozitul pe profit în sumă de 1033 lei, TVA în sumă de 1033 lei, majorări de întârziere în sumă de 1033 lei și penalități de întârziere de 1033 lei, urmând ca organele de inspecție fiscală să procedeze la refacerea inspecției fiscale având în vedere dispozițiile OG nr. 70/1997 privind controlul fiscal cu referire la prescripția dreptului organelor fiscale de a constata și stabili obligații fiscale.

Prin urmare, a avut loc o a doua inspecție fiscală, în perioada 14.07.2009 – 22.07.2009, finalizată prin raportul de inspecție fiscală nr. 1033/23.07.2009, în urma căruia s-a emis Decizia de impunere nr. 1033/23.07.2009 și Dispoziția de măsuri nr. 1033/23.07.2009.

Prin aceste acte administrativ fiscale s-au stabilit în sarcina reclamantei următoarele obligații fiscale:

- TVA în valoare de 1033 lei și majorări de întârziere aferente de 1033 lei, datorate pentru perioada verificată : 01.10.2001 – 31.12.2002
- Impozit pe profit de 1033 lei și majorări de întârziere de 1033 lei, datorate pentru perioada verificată : 01.10.2001 – 31.12.2002

Din raportul de expertiză fiscal contabilă efectuat în cauză a rezultat că atât prin raportul de inspecție fiscală nr. 1033/31.05.2007, cât și raportul de inspecție fiscală nr. 1033/23.07.2009 privesc aceeași perioadă supusă verificării și formulează aceleași concluzii, obligațiile fiscale stabilite fiind aceleași.

Așadar se pune problema prescripției dreptului organului fiscal de a stabili în sarcina reclamantei obligații fiscale. Sub acest aspect, instanțe reține că, față de momentul la care a început să curgă prescripția extinctivă pentru creanțele născute anterior datei de 01.01.2004, sunt aplicabile în cauză următoarele dispoziții:

- OG nr. 70/1997 privind controlul fiscal:

art. 21 „Dreptul organelor de control fiscal sau, după caz, al serviciilor de specialitate ale autorităților administrației publice locale de a stabili diferențe de impozite și majorări de întârziere pentru neplata în termen a acestora, precum și de a constata contravenții și a aplica amenzi și penalități pentru faptele ale căror constatare și sancționare sunt, potrivit legii, de competența organelor de control fiscal sau, după caz, a serviciilor de specialitate ale autorităților administrației publice locale, pentru o perioadă impozabilă, se prescrie după cum urmează:

- a) în termen de 5 ani de la data la care a expirat termenul de depunere a declarației pentru perioada respectivă;
- b) în termen de 5 ani de la data ultimului termen legal de plata a impozitului, în cazul în care legea nu prevede obligația depunerii declarației;
- c) în termen de 5 ani de la data comunicării, către contribuabil, a impozitului stabilit de organele fiscale sau, după caz, de serviciile de specialitate ale autorităților administrației publice locale în condițiile prevăzute de lege.

art. 22 „Termenele de prescripție prevăzute la art. 21 se întrerup:

- a) în cazurile și în condițiile stabilite de lege pentru întreruperea termenului de prescripție a dreptului la acțiune;
- b) la data depunerii de către contribuabil a declarației fiscale după expirarea termenului legal de depunere a acesteia;
- c) la data efectuării de către contribuabil a unui act voluntar de recunoaștere a impozitului datorat, inclusiv plata integrală sau parțială a acestuia;
- d) la data comunicării, către contribuabil, a unor diferențe de impozit stabilite de organele fiscale sau, după caz, de serviciile de specialitate ale autorităților administrației publice locale, ca urmare a acțiunilor de control.

art. 23 „termenele de prescripție prevăzute la art. 21 se suspendă:

- a) în cazurile și în condițiile stabilite de lege pentru suspendarea termenului de prescripție a dreptului la acțiune;
- b) pe timpul cât contribuabilul se sustrage, cu rea-credință, de la efectuarea controlului fiscal;
- c) cât timp contribuabilul, ca urmare a dispozițiilor organelor fiscale sau, după caz, a serviciilor de specialitate ale autorităților administrației publice locale, remediază deficiențele sau îndepărtează cauzele care împiedică desfășurarea controlului fiscal.

De asemenea, instanța a mai reținut că potrivit art. 231 din OG nr. 92/2003 termenul de prescripție în curs la data intrării în vigoare a codului de procedură fiscală se calculează după normele legale în vigoare la data când au început să curgă, în speță OG nr. 70/1997.

Față de prevederile legale menționate, instanța a constatat că în conformitate cu dispozițiile art.21 lit. a din OG nr.70/1997, data de la care începe să curgă termenul de prescripție pentru impozitul pe profit este 31.03.2002, data la care a expirat termenul de depunere a declarației pentru perioada respectivă. Acest termen urma să se împlinească la data de 31.03.2007. Până la data expirării termenului de prescripție a dreptului de a stabili obligații fiscale nu au intervenit nici una din cauzele de întrerupere sau de suspendare a termenului de prescripție prevăzute de OG nr.70/1997. Nu este aplicabil nici art.22 lit. d din OG nr.70/1997, întrucât Decizia de impunere nr. 7781/05.2007 a fost emisă la 2 luni după împlinirea termenului de prescripție.

În ceea ce privește taxa pe valoare adăugată, instanța a constatat că data de la care începe să curgă termenul de prescripție pentru impozitul pe profit este 26.11.2001, în conformitate cu art.16 din OG nr.70/1997 coroborat cu normele metodologice nr.

OG nr. 70/2002 pct.1.3, astfel cum rezultă și din raportul de inspecție fiscală nr. 103/23.07.2009. Acest termen urma să se împlinească la data de 26.11.2006. În consecință, până la data expirării termenului de prescripție a dreptului de a stabili obligații fiscale nu au intervenit nici una din cauzele de întrerupere sau de suspendare a termenului de prescripție prevăzute de OG nr.70/1997, decizia de impunere fiind emisă și comunicată abia la data de 31.05.2007, mult după împlinirea termenului de prescripție.

Nu pot fi reținute argumentele pârâtei din raportul de inspecție fiscală în sensul aplicării prevederilor art.92 alin.2 din OG nr.92/2003, potrivit cărora termenul de prescripție se suspendă pe perioada cuprinsă între momentul începerii inspecției fiscale și momentul emiterii deciziei de impunere, întrucât nu se pot aplica retroactiv aceste dispoziții unor termene de prescripție care au început să curgă anterior, sub imperiul unor alte reglementări în materie, respectiv OG nr. 70/1997. În acest sens sunt și dispozițiile tranzitorii cuprinse la art. 231 din Codul de procedură fiscală, „termenele în curs la data intrării în vigoare a codului de procedură fiscală se calculează după normele legale în vigoare la data când au început să curgă”.

Față de aceste considerente și având în vedere concluziile expertizei fiscale administrate în cauză, instanța a constatat că dreptul organului fiscal de a stabili obligații fiscale în sarcina reclamantei, respectiv impozit pe profit și TVA cu majorările de întârziere aferente pentru perioada 01.10.2001 – 31.12.2002, s-a prescris, motiv pentru care acțiunea reclamantei este întemeiată, astfel că, în temeiul art. 205 și urm Cpr.fiscal și art. 18 din Legea nr. 554/2004, va admite cererea reclamantei și va dispune anularea Deciziei nr. 103/16.09.2009 emisă de pârâta DGFP Bihor - Serviciul de soluționare contestații, și în consecință anularea Raportului de inspecție fiscală nr. 103/23.07.2009, a Dispoziției de măsură nr. 103/23.07.2009 și a Deciziei de impunere nr. 103/23.07.2009.

Față de aceste concluzii, instanța nu a mai analizat pe fond temeinicia reținerii obligațiilor fiscale în sarcina reclamantei de către pârâtă, dacă reclamanta a făcut sau nu dovada cheltuielilor privind prestările de servicii de către SC P... SRL.

Cu privire la cererea reclamantei de restituire a sumei de ... lei, instanța a constatat că aceasta este întemeiată în parte, având în vedere considerentele de mai sus, însă numai cu privire la suma de ... lei efectiv încasată în temeiul Deciziei de impunere nr. .../2009, anulată prin prezenta hotărâre. Quantumul sumei reținute rezultă din adresa pârâtei cu nr. .../07.12.2009 și lipsa răspunsului la interogatoriul comunicat acesteia, instanța făcând aplicarea art. 225 C.p.c.

Față de faptul că nu mai există temeiul legal în baza căreia a fost încasată, instanța a obligat pârâta să restituie reclamantei suma de ... lei.

Reținând culpa procesuală a pârâtei, în baza art. 274 C.p.c, instanța a obligat pârâta să achite reclamantei suma de ... lei cu titlu de cheltuieli de judecată, reprezentând taxă judiciară de timbru, timbru judiciar și onorariul expertului fiscal.

Împotriva hotărârii pronunțate de prima instanță a declarat recurs în termen legal, recurenta Direcția Generală a Finanțelor Publice Bihor solicitând admiterea recursului, modificarea în parte a sentinței în sensul respingerii acțiunii și menținerea ca legale și temeinice a actelor administrative atacate.

În dezvoltarea motivelor de recurs se arată că hotărârea instanței de fond este netemeinică și nelegală raportat la dispozițiile legale aplicabile.

Consideră că în mod eronat instanța de fond a reținut în considerente că dreptul organului fiscal de a stabili obligații fiscale în sarcina reclamantei reprezentând impozit pe

profit și TVA cu majorările aferente pentru perioada 1.10.2001 – 31.12.2002 este prescris, deoarece în speță sunt aplicabile prevederile art.231 din OG 92/2003.

Apreciază că disp.art.231 din OG 92/2003 cu modificările și completările ulterioare sunt aplicabile dosar în ceea ce privește data de la care începe să se calculeze termenul de prescripție, însă având în vedere că potrivit legii normele fiscale sunt de imediată aplicare iar OG 92/2003 privind Codul de procedură fiscală cu modificările și completările ulterioare nu conține reglementări derogatorii cu privire la aplicarea dispozițiilor referitoare la întreruperea și suspendarea termenului de prescripție a dreptului de a stabili obligații fiscale, în ce privește motivele de întrerupere și suspendare a termenului de prescripție sunt aplicabile prevederile Codului de procedură fiscală și nu cele ale OG 70/1994.

Astfel potrivit art.231 din OG 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, termenele în curs la data intrării în vigoare a codului se calculează după normele legale în vigoare la data când au început să curgă, ori organele de inspecție fiscală au stabilit diferențe de impozite și taxe începând cu trim.IV 2001, norma legală în vigoare fiind OG 70/1997 privind controlul fiscal cu modificările și completările ulterioare.

Potrivit art.21 din OG 70/1997 privind controlul fiscal data la care începe să curgă termenul de prescripție pentru impozitul pe profit este 31.03.2002.

Conform Normei metodologice din 10.01.2002 privind întocmirea, verificarea și centralizarea situațiilor financiare anuale simplificate ale agenților economici pe anul 2001, pc.1.3. data la care începe să curgă termenul de prescripție pentru TVA este 26.11.2001.

Arată că data începerii inspecției fiscale este 14.12.2005 iar data emiterii deciziei de impunere este 31.05.2007 – 533 zile iar prin urmare, termenul de prescripție a fost suspendat cu acest număr de zile.

Pe fond arată că instanța nu a analizat legalitatea și temeinicia constatărilor organelor de inspecție fiscală, limitându-se la a pronunța o hotărâre bazată exclusiv pe concluziile raportului de expertiză.

Referitor la impozitul pe profit, organele de inspecție fiscală au procedat la recalcularea profitului impozabil cu cheltuielile nedeductibile privind prestările de servicii de la SC P SRL având ca unic asociat pe SC SA, pe motiv că în baza contractului /27.08.2001 reclamanta a înregistrat în contabilitate și a dedus cheltuielile cu prestările de servicii în sumă de lei cu toate că starea de fapt contrazice înregistrările în contabilitate.

Organele de inspecție fiscală au recalculat profitul impozabil pe perioada 1.10.2001 – 31.12.2002 întrucât cheltuielile privind prestările de servicii în sumă de lei înregistrate în baza facturilor emise de SC P SRL sunt nedeductibile fiscal.

În ce privește TVA sunt incidente disp.art.19 lit.b din OUG 17/2000 cu modificările și completările ulterioare menținute prin dispozițiile art.22 al.4 lit.a și art.24 al.1 lit.a din Legea 345/2002 privind TVA. Astfel pentru a deduce TVA în sumă de lei reclamanta avea obligația să justifice că prestările de servicii sunt destinate nevoilor sale, ori aceasta nu a putut dovedi acest lucru.

Pentru motivele arătate, solicită admiterea recursului, modificarea în parte a sentinței în sensul respingerii acțiunii și menținerea ca legale și temeinice a actelor administrative atacate.

Intimatul legal citat în cauză prin notele de ședință depuse a solicitat respingerea recursului ca nefondat și menținerea în tot a sentinței atacate cu obligarea la plăcheltuielilor de judecată, arătând că motivele de recurs invocate sunt nefondate.

Examinând sentința recurată, prin prisma motivelor de recurs invocate, a apărărilor formulate, a actelor de la dosar, precum și în temeiul dispozițiilor art.304¹ Cod procedură civilă, Curtea de Apel constată că este legală și temeinică, recursul fiind nefondat.

În cursul anului 2007 reclamanta intimată a fost supusă unei inspecții fiscale care a vizat perioada 01.07.2001-31.12.2005, iar în urma inspecției întreprinse pârâta recurentă a întocmit raportul de inspecție fiscală nr. 1/31.05.2007.

În baza acestui raport de inspecție fiscală s-a emis Decizia de impunere nr. 1/31.05.2007 prin care în sarcina SC SA au fost stabilite obligații fiscale suplimentare reprezentând impozit pe profit în sumă de 2.200 lei și majorări de întârziere aferente în cuantum de 1.000 lei, precum și TVA în valoare de 1.000 lei și majorări de întârziere de 1.000 lei.

Reclamanta recurentă a atacat actele fiscale de mai sus la organul fiscal, iar în urmă soluționării contestației reclamantei intimate s-a emisă decizia nr. 1/24.09.2009. Conform acestei decizii a fost desființată parțial Decizia de impunere nr. 1/2007, respectiv pentru impozitul pe profit în sumă de 1.000 lei, TVA în sumă de 1.000 lei, majorări de întârziere în sumă de 1.000 lei și penalități de întârziere de 1.000 lei, urmând ca organele de inspecție fiscală să procedeze la refacerea inspecției fiscale având în vedere că în conformitate cu dispozițiile OG nr. 70/1997 a intervenit prescripția dreptului organelor fiscale de a constata și stabili obligații fiscale suplimentare constând în impozit pe profit, TVA și majorări de întârziere aferente.

În urma pronunțării deciziei nr. 1/24.09.2009 organele de inspecție fiscală au efectuat o a doua inspecție fiscală la societatea intimată, în perioada 14.07.2009 – 22.07.2009, finalizată prin raportul de inspecție fiscală nr. 1/23.07.2009, în urma căruia s-a emis Decizia de impunere nr. 1/23.07.2009 și Dispoziția de măsuri nr. 1/23.07.2009.

Prin aceste acte administrativ fiscale s-au stabilit în sarcina reclamantei următoarele obligații fiscale TVA în valoare de 1.000 lei și majorări de întârziere aferente de 1.000 lei; impozit pe profit de 1.000 lei și majorări de întârziere de 1.000 lei, toate datorate pentru perioada 01.10.2001 – 31.12.2002.

SC SA a contestat măsurile dispuse la Direcția Generală a Finanțelor Publice Bihor, care prin decizia nr. 1/16.09.2009 a respins contestația.

Reclamanta intimată a atacat decizia nr. 1/16.09.2009, raportul de inspecție fiscală nr. 1/23.07.2009, decizia de impunere nr. 1/23.07.2009 și dispoziția de măsuri nr. 1/23.07.2009 la instanța de contencios administrativ, care prin sentința ce formează obiectul prezentului recurs a dispus anularea acestora, ca urmare a incidenței prescripției dreptului organelor fiscale de a constata și stabili obligații fiscale suplimentare.

Analizând starea de fapt expusă, în raport cu probele de la dosar și dispozițiile legale incidente, soluția instanței de fond este legală și temeinică.

În speță fiind vorba de creanțe născute anterior datei de 01.01.2004, data la care a intrat în vigoare codul de procedură fiscală reglementat prin OG 92/2003, sunt aplicabile dispozițiile OG 70/1997 privind controlul fiscal.

În acest sens, dispozițiile art. 231 din OG 92/2003 reglementează că termenele în curs la data intrării în vigoare a codului de procedură fiscală se calculează după normele

legale în vigoare la data când au început să curgă, în cauza de față fiind vorba de OG nr. 70/1997.

Conform art. 21 lit. a din OG 70/1997 dreptul organelor de control fiscal sau, după caz, al serviciilor de specialitate ale autorităților administrației publice locale de a stabili diferențe de impozite și majorări de întârziere pentru neplata în termen a acestora, precum și de a constata contravenții și a aplica amenzi și penalități pentru faptele ale căror constatare și sancționare sunt, potrivit legii, de competența organelor de control fiscal sau, după caz, a serviciilor de specialitate ale autorităților administrației publice locale, pentru o perioadă impozabilă, se prescrie în termen de 5 ani de la data la care a expirat termenul de depunere a declarației pentru perioada respectivă.

Referitor la impozitul pe profit, data la care a începe să curgă termenul de prescripție este data de 31.03.2002, dată la care a expirat termenul de depunere a declarației pentru perioada respectivă, așa încât termenul de prescripție s-a împlinit la data de 31.03.2007.

În ceea ce privește TVA-ul, potrivit art. 16 din OG 70/1994 coroborat cu dispozițiile Normelor Metodologice nr. 460.040/2002 data la care începe să curgă termenul de prescripție pentru acest impozit este data de 26.11.2001, recunoscută chiar de către recurentă în raportul de inspecție fiscală nr. /23.07.2009, așa încât termenul de prescripție s-a împlinit la data de 26.11.2006.

Prin urmare dreptul organelor fiscale de a constata și stabili obligații fiscale suplimentare cu privire la impozitul pe profit și TVA este prescris, contrar susținerilor recurente, neputându-se reține nici existența vreunei cauze de întrerupere sau de suspendare a termenului de prescripție dintre cele reglementate de art. 22 și 23 din OG 70/1997, astfel cum corect a reținut și tribunalul.

În acest sens, nu poate fi reținută incidența cazului de întrerupere a prescripției prevăzut de art. 22 lit. d) din OG 70/1997 deoarece atât în cazul impozitului pe profit, cât și în cazul TVA-ului, decizia de impunere nr. /31.05.2007 a fost emisă ulterior împlinirii termenului de prescripție-31.03.2007 respectiv, 26.11.2006.

Referitor la susținerile recurente pârâte, conform cărora în privința cauzelor de întrerupere și suspendare a termenului de prescripție sunt aplicabile dispozițiile OG 92/2003, acestea nu pot fi acceptate.

Astfel, întrucât în speță este vorba de creanțe constând în impozite născute anterior datei de 01.01.2004, cărora le sunt aplicabile dispozițiile OG 70/1997 în privința prescripției și cu privire la suspendarea și întreruperea termenului de prescripție sunt aplicabile aceleași dispoziții legale, respectiv OG 70/1997, deoarece prevederile legale amintite erau în vigoare la momentul respectiv (potrivit principiului *tempus regit actum* - timpul guvernează actul).

Așadar, pentru argumentele anterior expuse, în cauză nu poate interveni cauza de suspendare reglementată de art. 92 alin. 2 din OG 92/2003 care stipulează că termenul de prescripție se suspendă pe perioada cuprinsă între momentul începerii inspecției fiscale și momentul emiterii deciziei de impunere.

Pe de altă parte, chiar dacă normele fiscale sunt de imediată aplicare, însuși codul de procedură fiscală adoptat prin OG 92/2003 stabilește prin art. 231 că termenele în curs la data intrării în vigoare a acestuia se calculează după normele legale în vigoare la data când au început să curgă.

Sub aspectul celor expuse, criticile recurente sunt nefondate.

În privința observațiilor formulate pe marginea fondului litigiului acestea nu vor mai fi analizate deoarece excepția prescripției dreptului organelor fiscale de a stabili obligații fiscale suplimentare cu privire la impozitul pe profit și TVA reținută de către prima instanță este întemeiată.

Deoarece hotărârea atacată a fost soluționată cu aplicarea corectă a legii, recursul va fi respins conform art. 312 cod procedură civilă.

Apreciind culpa procesuală a recurente, acesta va fi obligată să plătească intimatei suma de _____ lei cheltuieli de judecată în recurs cu titlu de onorariu avocațial, justificat prin chitanța depusă, potrivit art. 274 cod procedură civilă .

*Pentru aceste motive,
În numele legii,
D E C I D E :*

RESPINGE ca nefondat recursul declarat de **Direcția Generală a Finanțelor Publice Bihor** cu sediul în Oradea, Str.D.Cantemir nr.2B, județ Bihor, în contradictoriu cu intimata reclamantă **SC _____ SA** cu sediul în Oradea, _____ nr. _____ județ Bihor, **împotriva** sentinței nr. _____ /CA din _____ 2010 pronunțată de Tribunalul Bihor, pe care o menține în totul.

Obligă partea recurentă să plătească părții intimate suma de _____ lei cheltuieli de judecată în recurs.

IREVOCABILĂ .

Pronunțată în ședința publică din _____ 2011.

PREȘEDINTE :   **JUDECĂTOR :**   **JUDECĂTOR :**   **GREFIER :**

Red.hot.jud. R.G.B.
Jud.fond
Dact.D.E.T.
2 exemplare/ _____ 2011

CONFORM CU ORIGINALUL

